

personajelor lor ne-a apărut mai puțin certă, mai puțin fermă. Se vedea că actorii ezită, caută, se întrebă asupra celor mai bune, mai sigure mijloace de a-și realiza rolul.

Tanai Bella a interpretat-o pe Mathilde von Zahndt. Această excelentă acrită a știut să arate, prin nuanțe infimizezabile, cum, sub aparența calmă a unui om normal, se ascunde o posedată a setei de putere, o ființă exprimând un te-

ribil paradox : inconștientă calculată, demență perfect coerentă.

Spectacolul Teatrului de Stat din Tg. Mureș reprezintă una din reușitele transpuneri scenice ale piesei lui Dürrenmatt : în interpretarea acestui ansamblu, istoria celor trei fizicieni are rezonanța unei drame pe care caracterul ei insolit, grotesc nu o face mai puțin dureroasă.

B. Elvin

♦ „SIMPLE COINCIDENȚE” de Paul Everac

„Coincidențele” din versiunea scenică piteșteană, semnată de Sorana Coroamă, se propun a fi urmărite și discutate ca întâmplări obișnuite și se desfășoară de aceea după un ritual aparent cotidian. „Tilcul” celor mai multe dintre situații (discuția dintre tată și fiu de la începutul piesei, întâlnirea peste ani a lui Emil cu Cecilia etc.) este luminat discret, constituindu-se ca argument, de fiecare dată nou, pentru demonstrația dramaturgului. În cadrul spectacolului se realizează câteva momente bune, care izbutesc să lumineze, cu o emoție constant prezentă, destinele ce se încrucișează în piesă. Personajele se înfruntă sau se confruntă, se confesează sau încearcă să se disimuleze, își explorează propriul trecut, sau își scrutează viitorul, caută răspunsuri la înțelegerile ce și le pun singuri sau li se pun de către alții, într-o modalitate care este de cele mai multe ori vie, nu lipsită de o vibrație lirică.

Dem. Niculescu (Emil Vlăsceanu) își concentrează atenția, cu rezultate satisfăcătoare, asupra pasiunii lucide cu care eroul interpretat caută să afle răspunsurile ce-i revin. Interpreta Danielei, Angela Radoslavescu, evitând caracterul puțin livresc al rolului, este spontană, imaginativă, fără nostalgii erotice ușor ofensive care să depășească experiența personajului. Petre Dinuliu (Sorin) și Al-

Bocăneț (Vicki) își compun rolurile cu egală pondere, ocolind atent vulgaritățile ce i-ar fi putut pîndi în cel puțin două din scenele în care apar. Ileana Zărnescu a marcat inteligent evoluția Ceciliei, reușita rolului fiind însă știrbită de precipitarea cu care rostește textul.

Uneori, personajele se înfruntă pe tonuri joase, ca de pildă în scena dintre Vlăsceanu-Buzura (Ion Dumitrescu) sau scena Vlăsceanu-Goman (Ion Foța). În primul caz dialogul este deposedat de forță, nu „demarează”; în al doilea, din compoziția lui Ion Foța (interpretul lui Goman), realizată de altfel cu cert meșteșug scenic, nu apare cu evidentă resortul tragic al personajului. Fundalul sonor al spectacolului este câteodată prea încărcat, alteori inadecvat; în schițele unor costume sînt câteva inadvertențe; tablourile „vivante”, concepute ca intermezouri și ca epilog, încearcă să-l explice pe dramaturg chiar atunci cînd nu este necesar. În ciuda acestor neîmpliniri, dezbaterea etică pe care o prilejuiește spectacolul are „nerv”, se urmărește cu interes, montarea *Simplelor coincidențe* pe scena teatrului din Pitești atestînd caracterul laborios, de un nivel profesional bun, al întîlnirii regizoarei Sorana Coroamă cu acest teatru.

Ilie Rusu